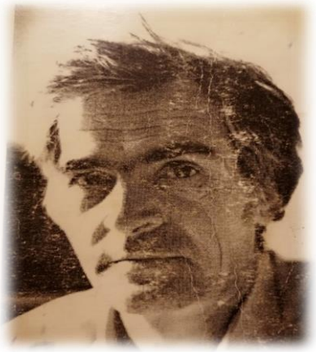

Чавдар ***АЛЕКСАНДРОВ***

ГЛАС

На Дорка

Къде побягна ти, народе мой!
Къде ли втурнахте се всички?
Като уплашени от вълчи вой
внезапно вдигнали се птички?
Та кой народ земята си оставя,
че друг имота с него да дели
или назад мечтаете със сабя
да вземете това,
което си е ваше отпреди!
Пустее моята земя...
Къде са – хубави – селата!
От лоша билка ли обезумя
или омръзна красотата?
Назад! Назад, народе мой!
От никой друг животът не зависи,
по дяволите всеки вълчи вой,
вълкът гласа си слуша само той
и може би захласната луната...
Добри уши не слушат всеки глас.
Добър народ със другите добрува
и знае свободата колко сълзи струва.

ДОСТОЙНО ЕСТ

Без тебе нямаше да съм...
Светици с майка ми сте двете,
докосвал съм те винаги на сън
със нежността,
с която се докосва цвете.
Без тебе нямаше да мога
добрите думи да напиша,
благодаря до изнемога
на нея и на теб, че дишам!

СТОН

Сто посоки ме грабват,
сто очи ме следят,
сто ръце ще ми трябват
и ръката на брат.

Сто въпроса се блъскат –
стотен удар в метал,
стотен път ще ме връщат
и разнищват без жал.

Само аз съм единствен
и за добро и за зло,
и за грях необмислен,
и за болка в крило!

Ако още богати сте с хляб,
не викайте злобно срещу ми –
поетите също не спят,
света да нахранят с думи!

Животът ми – единствен лист –
не мога нищичко да пренапиша,
а ще греша докато дишам –
като светец ще бъда чист.
И в мене все ще се редуват,
везните на греха и светостта,
ще се издигат и потъват
тъй както ден – с нощта!

Електронно издание на адрес: **vestnikiskri.com**
Издава свещ. Лъчезар Лазаров, главен редактор. Отговорни редактори: Сн. Костадинова, Б. Балкански. С. Искрец
Тел. за връзка – **0885987833**. Моля, изпращайте материали на електронен адрес: **vestnik_iskrec@abv.bg.**
Ползвани сайтове:

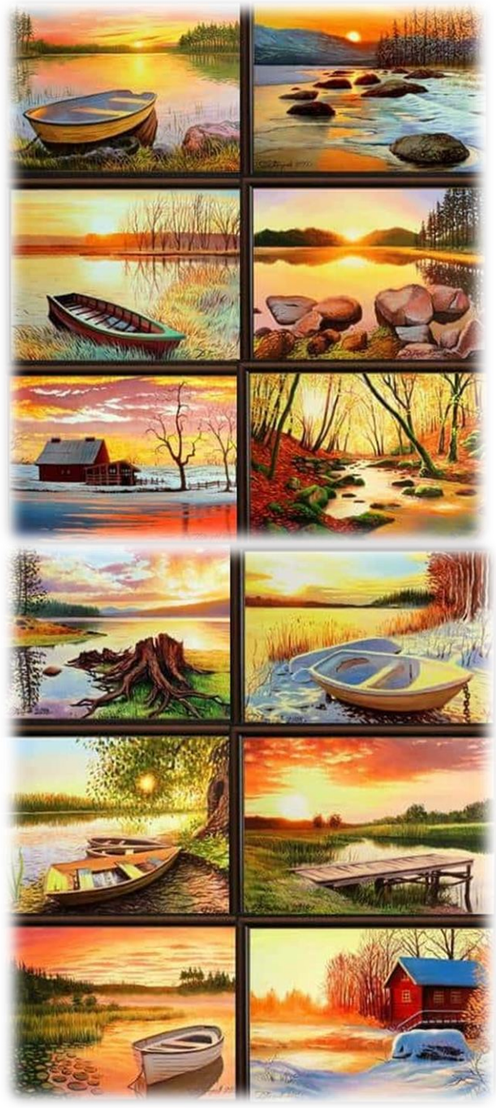
ISSN 2738-7798

Йскри в Йскрец словесното огниво. И сее във душата светлина. Сеяч е то на дефицитно слово, разнасящо човешка топлота.
П. Пеев

ИСКРИ

СТРАНИЦИ ЗА ПРАВОСЛАВИЕ И КУЛТУРА. Година V, брой 61, юни, 2024 г.

НИЩО ЧУЖДО НЕ НИ Е НУЖНО

Църквата живее извън времето – казват някои… Без коментар. Но какво е църквата, ако не ние, вярващите кръстени; народът, множеството от хора през всички времена, през всички ери и епохи… Онази заключена с печат книга на цялата история, на цялото време.

Всичко в света има начало и край, дори и самият свят. Начало и край има и нашият, земният живот. А църквата просто обхваща цялото време, цялата история, цялото домостроителство, до последната втъкана сламка или вграден камък на последния земен човек. Църквата не може да измени своите постулати, затова не всички земни хора са нейни членове; нейното стадо е малко, нейните врати често се затварят, така както пред неразумните девици, тъй както и пред Мария от Египет, когато се държеше непристойно, имаше погрешни представи и не съблюдаваше нравствения закон, написан в сърцето на всеки. И днес вратите на Църквата са затворени пред инославните и ако не станат православни, тях Бог ще съди по съвест, като народите преди Христа, и те ще се спасят, но като през огън.

Никога не е имало време, в което портите на едната, свята, вселенска и апостолска Църква да са били отворени за всички, а само за тия, които признаят каноните и правилата ѝ, и които се отрекат от злото. А всичко извън каноните и правилата на същата тази Църква води към зло, или по-точно, допуска злото до хората.

Всеки живее във времето си и времето е земен господар на всички ни. То е в нас и тиктака. Времето изтича за света, за човека, за природата, за всяка една светулка, която с цялото си творческо съвършенство свети само една нощ…

Бързането на съвременните хора е пословично и ако те са църквата, то тази църква е окупирана и обсадена от времето и дори е на път да бъде превзета от него.

Затова нашата църква днес живее във времето си – нашето време, което е сложно и повратно и изисква много

Продължава на стр. 2

аналитичност и внимание от страна на православните християни, напоследък множащи се дори и в Западна Европа, но намаляващи – в Източна. От тази бран бива освободен само онзи, който презре света и всичко в него заради Бога… Който забрави за времето и прави толкова добро, че то да преобрази неговата същност до състоянието тя да отразява като огледало божествената светлина. Малко са хората, познали и преживели това битие, несравнимо с някакво човешко чувство или емоция – плод на тежко хормонално разстройство, настъпило бавно или мигновено, вследствие на някаква силна човешка и земна страст, опиянение, болест… Голяма грешка правят някои днес; надникнали през вратите на храма, те продължават да търсят и там красотата и удовлетворението, които не виждат в собствения си живот или дори в заобикалящия ги свят… Други желаят да преобразят църквата в лъскава и скъпа галерия и крипта… Търсещите физическо здраве са по-трезви от тях. Първите искат да превърнат храма в своеобразна зона на комфорт, а когато се вгледат навътре в себе си, по препоръката на някой свещеник или вследствие на духовно четиво, те започват да анализират чувствата и емоциите си, съвсем неразбрали, че ако искат да видят истинския физически и духовен микро- и макросвят, трябва да се отрекат именно от своите чувства и емоции и да се концентрират върху своите дела… Но как? – От сутринта – до вечерта, от изгрев – до залез; през всеки час, през всяка минута, през всяка секунда, във всяка мисъл. И друг начин няма.

А Църквата, православната, вселенска (католична) Църква, отхвърлила всички римопапистки и протестантски теории и дела, е нашият събор, свят и свещен сам по себе си, заради светия си глава – Христос и заради свещените и неизменяеми догми и правила, но не и заради нас, днешните християни.
А иначе Екклисия на гръцки означава покана (*калѐо, калѝ*) да напуснеш свойственото си състояние, почти винаги болно, да излезеш от него навън (*èксо*) и да дойдеш при канещия, самия Господ. Но за какво? – За да се излекуваш, да се из**цер**иш. За това светите братя Кирил и Методий със свойствената си филологическа ерудиция превеждат гръцката дума със славянската ***цѐр**ковь,* лечебница. Както в лечебницата има строги правила, така е и в Църквата, иначе няма изцерение.

Нашите представи, интелект и слова не ни определят: те могат да бъдат нереално гръмки и неискрено смирени. Определят ни само и единствено нашите дела.

Извадете от джоба си всичките пари, които имате и ги дайте на нуждаещите се! Ето това е истинска милост, ето това е истинска любов. И ако го направите втори и трети път, значи сте разбрали смисъла на Евангелското слово. Означава и друго: преживели сте нечуваната и неземна радост, несравнима с нито едно лъжовно чувство, с нито една измамна емоция или някакво земно щастие.

И все пак думите не се „търкалят в краката ни“, или поне не важните и смислени думи, като милост, жертва и любов. Те са наше знаме, наше верую, те са името ни. Истинският аскетизъм не приповдига настроението ни, а ни смирява все повече и повече. И не: яснозрението за добро и зло и любовта към братята не трябва никога да се бъркат. Няма по-страшно от „милостта“ към греха, било то свой или чужд, защото убийството, физическо или духовно, си е убийство, независимо дали съм го извършил аз или някой мой ближен, докато не бъде изповядано и опростено. **Отстъпниците от догмите на Православието са като убийци, неосъзнаващи смъртния си грях, заблудени дотам, че да го приемат като благодеяние.** Да отбелязваш отстъпничеството и да го отхвърляш не е осъждане, а изпълнение на Христовите думи: не участвайте в делата на мрака, а ги изобличавайте. Така по Божията милост и отстъпникът може да се осъзнае, така както Бог е просветлил преподобната Мария Египетска.

Разсъждението как да мислиш за ближния и как да анализираш делата му е стъпка в погрешната посока. Ти имаш право да съзерцаваш стриктно само и единствено собствените си дела. А отстъпничеството от истината на Православието е дело, за което няма оправдание, но по-страшното е, че няма и прошка, защото е хула против Светия Дух.

Постът е пост, само когато е пост на добри дела, на щедрост и благоволение, но в отстояване на Истината. Църквата е лечебница за душата и тялото само когато пристъпваме в нея с благоговение и вяра в Живия Бог, положил нейните основи на камъка на православния догмат и първенствуването на Спасителя, Свещенодееца на Тайнството, а не на някакъв римски папа или пък протестантско земно „семейство“. **Пътят е свят и спасителен, само когато отстоява висотата на обожението и безпрекословното следване на Христос в неизменните нравствени и етични норми на човешката (Християнската) етика.**

Нашата християнска цивилизация, изпреварила Западното „Просвещение“ и надживяла всяко насилничество е родила невиждано народотворчество, оказало се спасително за цялото славянство. Ние притежаваме това нечувано богатство, родено и развиващо се в лоното и руслото на православието. Един човешки живот не може да стигне, то да бъде изучено и преживяно. **В миналото и днес ние имаме своите духовни великани, чието дело сме длъжни да изучаваме, разпространяваме и следваме. Това е полезно и спасително за нас. Нищо чуждо не ни е нужно, особено, когато е античовешко…**

Не само през поста, но и всеки ден от нашия живот ние сме длъжни да бъдем достойни хора, с достоен и свят живот – милостив, жертвоготовен и добродетелен. Външните сили ни водят в обратната посока: към алчност, коравосърдечие и зло…

Не го е казала по-зле и Веселка Колева в стихотворението си „Родолюбиво“.

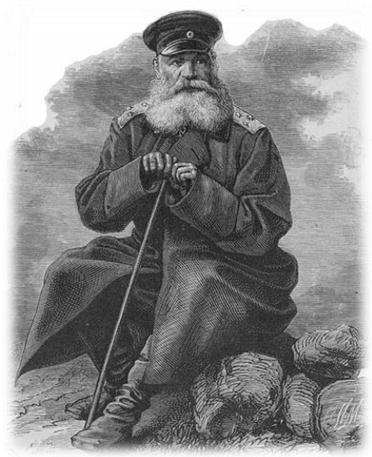
… Защото камъкът е твърдост,
а вярата ни – вечна!
Затуй и в радост, но и в скърби
ний палим Богу свещи.
Затуй съграждаме светини
с Христовите олтари,
душите ни да са единни
за българската вяра.
Защото в радост или в скърби,
пак бъднина ще има
и нищо няма да се върне,
но българското име
ще продължи да тържествува
в една любов голяма,
и докато свят светува,
ще съхранява памет!
Защото камъкът е твърдост,
а вярата ни – вечна,
държава съградихме първи,
Европа бе далече.
Затуй и в скръб сме вдъхновени,
затуй сме богоравни,
че дух тече по наш'те вени,
а дух – се отстоява!

†

ТРЕТИ МАРТ – ЕМОЦИОНАЛНА И НЕЗАЛИЧИМА СТРАНИЦА…

От бр. 60

Оказва се, че в безизходицата генерал-майор **Виктор Кренке**

изпраща на позициите около хиляда цивилни габровци, сред които имало дори и деца.

На третия ден подкреплението на генерал-майор Фьодор Радецки пристига. Опълченските дружини са изтеглени за възстановяване, но въпреки новите сили централните турски части са само временно отблъснати. В боевете е ранен генерал-майор **Михаил Драгомиров.**

Турската войска е окончателно отблъсната чак на петия ден, след четири дни усилени боеве, а Сюлейман паша се отказва да атакува отново. В последните прелки смъртта си намира генерал-майор Валериан Дерожински, най-самоотвержения руски командир, с чието подкрепление от 14 000 офицери и войници централните турски сили са категорично отблъснати. Тленните му останки са пренесени в Русия. Погребани са в Алея на знатните в гробището на Санкт Петербург, а вечно-признателните габровци именуват улица „Генерал Дерожински“.

В шипченските боеве загиват и са ранени над сто руски офицери и над 3500 войници . В чест на епичните битки из лобните места на героите са поставени тринайсет паметника.

За по-малко от година из българските земи са налице над петдесет известни и останали в историята епични сражения, при освобождаването на Свищов, Търново, Никопол, Ловеч, Враца, Оряхово, София, Етрополе… По-слабо известни са тези из селата, запомнени предимно от техните жители. Но дори и там почти няма село, останало без паметник в чест на паметната дата на освобождението. Може би тук е мястото да спомена очевидното: каква друга може да бъде тази война за България освен освободителна, след като с всяка поредна битка се освобождава един български град или следващото село и моментално там се назначава нова българска местна власт? Адрианопол (Одрин) също е сред освободените градове…

Разбира се, че е невъзможно да обърнем внимание на всяка битка, но няма как да не отбележим Плевенската епопея поне с няколко реда.

Както вече споменахме, за неуспехите на руската армия при Стара Загора и при първата атака на Плевен, решаващо значение има превозването с английски кораби на централните турски сили на Сюлейман паша, с които вражеската армия се прегрупира и достига около 30 000 офицери и войници, без башибозука. Налага се втора обсада на Плевен. Руските атаки са неуспешни, загубите са големи, турските войски бележат втори път нечуван успех.

Интересен е фактът, че именно заради тази временна победа, Осман паша, главнокомандващ на операцията, получава титлата „Непобедим“, орден, почетна златна сабя и благодарствено писмо. Освен от Султана, по данни на руските исторически академични среди, пашата е засипан с благодарствени телеграми и писма от чужди държави и частни лица.

Третата атака на Плевен продължава пет дни. Руските сили са подкрепени от няколкохилядна румънска част. Тя провежда три безуспешни атаки и дава много жертви. Четвъртата атака е подпомогната от полковник **Николай Шлитер** и генерал-майор

Родионов с един полк. Атаката е успешна, но Шлитер е убит, а Радионов – ранен. Успехът е незадоволителен. За жалост следват четири некоординирани, вследствие на което – безуспешни атаки на няколко руски полка, което води до огромни човешки загуби. Следващата атака, на генерал-майор **Михаил Скобелев,**

Продължава в бр. 62

Веселина ***БАШОВА***

СИНЪТ МИ…

малкият извор
става поток!

*****

Лепваш етикет –
не всички шишета
са еднакви.

*****

От тъга се заспива...
шепа черни котки
под бузката ти…

******

Бабиният шал...
късам звездите
преди зазоряване.

*****

Криво огледало...
не умея да се взирам
в другите с усмивка.

******

С нова пижама
на розови облаци –
дългата нощ…

******

Човек на лъжата:
диви животни
в картинен буквар.

******

Не са обмяна
на микроби
разговорите ни.

******

Кокошки...
каня ги да изкълват
оправданията ти. †

Надежда ***ЦЕНОВА***

ЦВЕТНИЦА

На Цветница разцъфнаха цветята,
и ето Го смирен, по бяла риза, бос,
с усмивка на лицето благосвята
по своя Божи път върви Христос.

Ослето тихо стъпва след Пастира,
крещи „Осанна!“ сбрания народ.
Христос във людската тълпа се взира
и през душите диви търси брод.

Там нейде ученикът Юда скрит е,
по вярност и любов получил „слаб“,
Учителят го глед във очите,
душата Си разчупва като хляб.

Натам е ясно: виковете на тълпата,
разпятието, копията – кървав лес,
венеца трънен и целувката, която
върви из братята ни и до днес.

С БОЖИЯТА ВЯРА

Безкрайна върволица
от свят многолик,
нарамил Божията птица –
слънчевия диск.

Господи, вървим към Тебе
човек подир човек,
по изгряващия хребет
на бурния ни век.

Настръхнали, смирени
вървим през връх и ров,
да бъдем осенени
от Твоята любов.

Д-р Вероника ***ИВАНОВА***

КАТО СВЕЩИЦА

Свещицата неделна,
запалена небрежно
и набързо,
с всичка сила се огъва
желанието ти да изпълни,
и вместо теб
пред Богородица се моли.

Но кратък е животът
на восъчното тяло,
преди да изгори
присветва само
и с тихо съскане
във пясъка потъва.

Животът ти
като свещица кратък,
в началото се перчи
с ярък пламък,
тъй всяко наше земно искане
е само съскащ
мимолетен звук,
и пламък черен идва
от най-бързото горене.

Животът ни превива и огъва,
и учи ни на скромността
на тая свещ неделна.
Небрежно ще преминем
през храма на живота…

Свещица да запалим! †

Румен ***СТОЯНОВ***

ВЪРВИ НАРОДЕ ВЪЗРОДЕНИ!

В чест на свв. Кирил и Методий, равноапостолните, издигаме песенни, стихотворни възхвали, възхваления, възхвалности, правим го с искрено, възторжено преклонение. Ала то съвсем не пречи охотно и всеотдайно да затлачваме, омърсяваме нашия = техен език с чуждоземни дошляци. Сторваме го без да се замисляме над това крещящо противоречие, в нашите представи едното няма нищо общо с другото, не изпитваме никакви притеснения от съвместяването на двете, и агнето сито, и вълкът цял.

Да, еди кой тачи делото на Братята, но същевременно ръси обилно словесни другототии. В това становище позволявам си да виждам крещящ разнобой, който може да бъде избегнат по един единствен начин: като не допускаме излишни буквени внасяци, тоест за които разполагаме с наши равностойни съответки. Защото как ще бъде народът възроден, щом неговата изказност, устна, писмена, е все по-малко българска и все по-инородна, кое му е въз роденото, къде го родното?

Нали моя смиреност съм езикочистофайник до болезненост чувствителен, в интерес на истината, съдейки по наплива с вносотии, би трябвало да пеем върви, народе изродени, какви светли бъднини те патили, не работим ли всеотдайно за отродяване на говора ни мил, не го ли усърдно и неуморно тласкаме към западнясване, превръщайки го в полубългарски, англобългарски, не го ли усърдно разбългаряваме? Тази все по-явна отлика не ни ли тревожи, не ни ли тежи на съвестта, че я неотстъпно разширяваме собственоръчно и обществено, което на свой ред е кощунство спрямо солунските братя, насърчали дедите ни? Те са можели да притъкмят латинските знаци към нашите говорни звуци, както са направили, сред много други, турците, но Първопросветителите създали съвършено инаква писменост, която неоспоримо и красноречиво да олицетворява изконно българското, което сега злохулно и зловредно рушим без да ни пука на дудука и куйрука. Благодарение техния

подвиг глаголицата е четвъртата азбука, след еврейската, гръцката, латинската, на която бивало разпространявано християнството. Сякаш това е малко завоевание, нашата писменост е трета по времепоява в Европа. Аз буки веди глаголи добро ест яко утвърждава, укрепва всебългарщината, същата, която сега похулваме с англицизми, неудържимо римуващи с клизми.

В кратце: искаме ли да сме верни на Кирило-Методиевия завет, това непременно включва опазване чистотата на речниковия ни състав. Обаче в огромнейшата ни част постъпваме тъкмо наопаки: отцеството неотстъпно, всеотдайно се затлачва с навляци излишни. Това деяние, вършено ежедневно, ежечасно от милиони мъже, жени, мъжени, както и да го погледнем, е кощунство спрямо великото и безсмъртно достижение, осъществено от Първоначинателите, защото двамата бранели до сетен дъх българството, а ние отстъпнически го засипваме с навляци другоземни. Ако те можеха да видят/чуят как постъпваме с техния говор мил, щяха в гроб да се обърнат.

Все пак има ли надежда към по-хубаво да тръгнат нещата (они от само себе си не ще го захванат, единственият читав начин е да го ние вършим)? Припомням: главно три обстоятелства са били най-здрава опора да не бъдем претопени през едва полухилядолетното съжителство /присъствие /владичество/робство: Православие, език, народотворчество. Подир славния и героичен 10-и непредвидено възникна, избуя голямо, искрено, прекрасно влечение към народно пеене, свирене, игране, обичаи, носии, шевици.

Строят и най-вече поправят се православни църкви, прицърквия (параклиси), манастири. Интересът към фолклора и Православието ме кара да вярвам, че наближава ред и на езика нам насущний, а то ще каже и рече да не чакаме идването му, а целенасочено и ускорено да го приближаваме: като лично и дружно възстановим нявгашното на ползу роду, по демократски извратено в на ползу джобу. †

Снежана ***КОСТАДИНОВА***

БИЗНЕС ДАМА ОТ БАЛКАНА

Разказ

Нема да казвам коя сам. Нема да се фалим отдека сам. Сите ма знаят. Седим си я у къщата на баиро, а окол мене камънье, трънье и тук там по некое дърво. Надоле, у равното, е селото. Има петдесетина къщи и даже цех за тоалетна хартия. Направиа го кога разтуриа ТКЗС-то, оти ората чеа да забегнат да тражат работа у градо. И мойо маж работи там. Фана се веднага, а я останах да пазим чукаро да се не помести.

– Гюре, – ми дума една вечер мойо. – началнико на цехо ми предложи една работа, дека че ни направи богати. Он че купи стотина пилци, ние че ги гледаме, а накрайо че делиме печалбата.

– А с какво че ги раниме? – питам.

– Началнико че снабдява. Он знае какво требе.

След около месец докараа пилците. Турийме ги у кошарата, дека спеа овците, ама сас сичките сгоди, дека им требат. Началнико ми дума:

– Ти, Гюре, вече си бизнес дама! Ти си нашият говорител. Само не говори диалектно. Съобразявай се при контакт.

Нищо му не разбрах. На кой че говорим?! Ора нема. Явно сака да се сприкажем с пилците. Бръкна у джебо си и извади две шишета пълни с нещо и почна да ме учи какво да праим с них.

– В тях има течност за пилетата. От шишето с червената капачка ще слагаш във вода и ще ги пръскаш против птичи паразити, а от това със синята – в храната им за подсилване. Има етикет с точно указание на всяко шише – кога, как и по колко да се слага. Внимавай!

И се почна. Секи ден едно и също: пръскам, раним, чистим. Птиците растат не с дни, а с часове. Скоро че броиме пачките. Но...знае

ли човек?! Една заран отварам вратата на кошарата и... ченето ми падна. Пилците се натръшкали по земнята до едно. Сичките измрели нощеска. Писнах я, ама нема кой да ме чуе. На чукаро – ветаро и я. А сега де? Как да кажем на мажо ми, а он на началнико? Добре, че си седи повече у София. Сетих се за една кондика, дека я знам от макя ми, ама се чудим дали че фане дикиш. Издокарах се как си требе кога одим некаде. Като приближих цехо почнах да пищим със сичка сила. Сите изрипнаа у дворо, а най-отпред мойо маж. Познал е гласо ми.

– Дека си пошла? – ме пита, ама я ревем с всичка сила и не казвам нищо.

– Идем от реката! – думам му хълцайки след малко. – Одих да се давим, ама само одих. Водата ми под коленото. Не стая. Реших да се фърлим от високата скала над селото. Драпах, драпах по камъньете, лъзгаво ти казвам и не стигнах до никъде. Сега че фанем маршрутката за Своге и ако нема влак да ме сгази че рипнем у Искаро. Има вода колко сакаш. Че свърши работата.

– Освести се бе, жено! Оти сакаш да мреш? – лицето на мъжо ми бе станало цървено като цвеклото дека варим за свиньете. – Какво толко е станало?

– Пилците измреа сите! – изревах тека, че он подрипна. Объркала сам шишетата. Турила съм у яденьето им от това с червената капачка, дека трови въшките. Сичко изели и сички измрели. Сега ми е ред на мене.

– Ти да не си пиле! – кресна мъжо ми. – Голема работа! Ние да сме живи и здрави! Пилци колко сакаш!

Началнико още ютре че купи други.

„Дали?“ – се питам. „Едва ли.“ – си отговарям. †

МОЯТА БЪЛГАРИЯ

(По случай Втори юни)

Ето ме, тук съм. Всред покоя на вечерта: топла вечер, майска, почти юнска. В далечината минава влак, тихо се чува. А до мен, из дърветата птици пеят вечерната си песен. Късни, работливи пчелици се прибират, кацат тежко на прилетните дъски, безпогрешно открили своя си кошер, своето си семейство… Реката – и тя: с вечерен ромон ромоли. Може да лудува, може да притихва, но в своето си корито, в руслото си. И слънцето знае своя заник, казва Псалмопевецът… своя заник: ще рече – у дома си се прибира. От запад до изток е неговият дом.

Гледам една буболечка. И тя се е запътила нанякъде. Къде може да бърза в тая късна доба, освен към дома си? Ще се скатае на завет, под бащински приведеното листо…

След малко ще се смрачи. Ще затихне птичият хор, ще легнат птиците в топлите си гнезда, само някои нощни немирници, като горската улулица и бухалът, ще издават глас из клоните, за да плашат суеверните хора…

Да, хората! И те се прибират след дългия ден, уморени, неспокойни, странни… Аз все се чудя на хорските мечти – да шетат по света, да откриват нови земи, нови планети!? Да тичат след някого, след нещо; да бързат, да говорят безспир… Къде си тръгнал, човече…? Забравил своя род, ти и дом нямаш. Хукнал си из чужбина, осиротил родната си стряха. Не помниш ли кой си, ти си чужденец даже и в родината си.

Аз не мога още да прежаля ония българи, дето проляха кръвта си за нас; дето ослепиха очите си заради нашето слово. Ослепените Самуилови воини, светите Баташки мъченици, Ботев и четниците му…

Сънувам хем бесилката на Левски, хем благославящата десница на Евтимий… Шетам из Врачанския балкан, а чувам тихите води на Вардар?! Влизам в скалните скриптории на Странджа, а вътре… вътре отекват вълните на Бялото море и виковете край Одрин…

И тъкмо се върна в себе си – сам всред топлия мрак, и ето, литна над Златията и притихна край Дунава, загледан в бавните му води… И от там – понеса се по реката. Разказва ми Дунавът стари, стари истории, докато стигна Емонската планина… и слушам нечувани тайни…

Ето ме, тук съм. Изгревът ме посреща. Позлатява вълните на Черното море и огрява моята страна; огрява моята България. †

(От в. ИСКРИ)